Есенното слънце отпращаше прощални прежѣти на цвѣтята и животитѣ. Подрамкам гроздоберачки съ бѣли кърпи и костури въ ръце берѣхѣ едритѣ сочни гроздове, пълнѣха кошницитѣ и после ги изсипваха въ дъбови чебури и каци. Въздухътъ кънтѣше отъ гъмъ и пѣсни.

Мъничкото мравче не знаеше къде да се дѣне отъ радость. То сѣдѣше на гроздовото зърно и потрепваше рамо.

— Да го нося чакъ у дома? На онзи готовани? Ще яма да почакатъ малко. Сега тукъ азъ разполагамъ.

И мъничкото мравче се разпѣ. То реши да си направи бъчвичка съ младо вино и само да си го пие. Може тукъ да си отвори пивница и да продава на окъсѣлитѣ другарчета, но посклло, па и ще вдлъсна въ театъра, та по-скоро да разбиратъе и да натрупа имане. Ще си отвори сетне една банка, ще отпуска заеми и ще живѣе отъ лихвитѣ. Нѣма да се връща въ онзи тъменъ мравунякъ за да му ядатъ труда. Свършено!

Слънцето вдаче силно и тъмната цвѣта на узрѣлото гроздово зърно се опъна до-разпукване. Гроздовитѣ сокъ закипѣ отъ вътре и високо се разлѣ опиянящъ лъхъ на кипнало вино. Мравчето вкусва остро сладкото и започна да смуче сладкъ сокъ. Отъ дългото стоене сокътъ бѣше започналъ да прекисва и се превръща на истинско вино.

Усладя се на мравчето сладката отрова и то продължи съ настървение да смуче отъ малката бъчвичка. И се пази. Започна да се клатушка като тръгне, на два пъти пада отъ самитѣ ръцѣ на високото зърно и здраво се натърти. Мозъкътъ на мравчето се замъгли, но то пакъ продължаваше да пие.

Къмъ залѣзъ слънце по коловоза заскрипѣ кола. Караше сиромъ. Мравчето усети тежкитѣ стъпки на грамадниятъ черен биволъ, чу скърцането на приближаващитѣ колелета и помечи да избѣга. Но нали бѣше пиянъ, заклатушка се насамъ-натамъ, запрепъва се и, безъ да ще, попадна на едното колело. Колелото го затисна и мравчето дори не гъкна.

На сутрѣвта намѣриха пияното животинче превърнато на пита. Край него всички мравки стояха съ запушени носове: страшно мирошеше на бъчва.

Атанасъ Душковъ

ПОСЛЕДНИТѢ ЦВѢТЯ

Последнитѣ цвѣта слана попари —
тазъ сутринь рано всичкитѣ срани.
Надъ тѣхъ вънъ нощ, тихата градина,
днесъ ронятъ сълзи бѣлитѣ бреги.

А малко птиче тъжно, тъжно пѣе
и тъжна пѣсень носи се отъ вредъ,
и тъжно вѣтъръ дае бреги люлѣе
надъ какомнали, сравени, цвѣтъ до цвѣтъ.

И тѣзъ цвѣта сѫ мъртви, мъртви нече —
тазъ сутринь всички ги слана срани.
Надъ тѣхъ бреговѣ плачатъ, тихо шепнатъ
и ронятъ златни, есенни сълзи.

Александъръ Геровъ

Камилитѣ изчезватъ

Управлението на френскитѣ колонии въ Африка е констатирало, че камилитѣ, или както ги нарича „корабитѣ на пустинята", постепенно намаляватъ. По-рано милиони камили сѫ служили като транспортно средство въ Сахара, а днесъ тѣхното количество едва достига триста и осемдесетъ хиляди. Едва отъ значителнитѣ за комарането на камилитѣ се сѣщата недоброто имъ отглеждане и прекомѣрно товарене. Обикновенно камилата носи 200 кгр., но често се случва въ нѣкои кервани една камила да носи по 500 кгр. Освенъ това, вмѣсто нормалнитѣ 4 клм. въ часъ, които изминава камилата, камиларитѣ ги бихтъ да тичатъ и изминаватъ двойно повече пътъ. Всичко това изтощава и убива тая толкова полезна животина.

„Нова Картинна Галерия" е най-ефтиното, най-хубавото и полезно детско четиво. Поканете и на вашитѣ другарчета!